

Intérieur.

Mrs. Copper kwam de kamer in.

— Breng deze brief even naar de post Letty, Lottie is om een boodschap.

— Hoe vervelend, zeurde Letty onwillig.

— Je bent altijd onaardig, Letty, knorde Mrs. Copper.

Je blijft er geen vijf minuten mee weg.

— Waar is mama, tante Kate, vroeg Maud.

— In de tuin met oom James, darling.

— Ik ben klaar, niet waar Ellie, juichte Maud.

In den tuin zagen zij Mrs. Dickson in een wipstoel, die zij zachtjes op en neer liet schommelen.

Nu en dan dreef het geluid van haar zwaar getimbreerde lach tot hen over.

Letty ging ten laatste met den brief heen.

— 't Is voor Mrs. Dickson, zei Mrs. Copper kattig

Mrs. Dickson droeg een lichtblauwe huisjapon. Blauw was haar geliefkoosde kleur. Bijna alle mannen hielden van blauw, zei zij. Mr. Copper zat er in een luie houding met een krant opgevouwen op zijn knieën.

Toen de anderen in den tuin kwamen stond hij op, rekte zijn beenen en vroeg:

— Wie gaat er mee een wandeling maken?

Hij vond alleen weerklank bij de kinderen.

— Gaat Ellen niet mee, daddy, vroeg Letty onverschillig. Zij was nog uit haar humeur.

— Natuurlijk gaat zij mee, niet waar, Ellen.

— Ja oom, als tante het tenminste goed vindt.

Maar Mrs. Copper had zich zonder iets te zeggen omgekeerd en verdween in huis.

— Natuurlijk vindt tante het goed. Waarom zou zij het niet goed vinden, zei Mr. Copper.

* * *

— Laten wij nu vandaag naar Crystal Palace gaan, besliste Mrs. Copper.

Mrs. Dickson verontschuldigde zich.

— Ik heb vandaag een afspraak, zei ze, maar ik zou het erg prettig vinden als jullie zonder mij gingen.

Door de hoge glasbogen glansde warm middaglicht. Het was er nog niet druk van bezoekers.

Ellen voelde zich verruimd door de afwezigheid van Mrs. Dickson. Daar bestond weinig aantrekkingskracht van beide kanten. Ellen voelde zich een schoolmeisje in Mrs. Dicksons tegenwoordigheid.

Letty hing zich aan den arm van Ellen en zeurde om suikertjes en vruchten.

— Heerlijk! we hebben vanavond vuurwerk, zei zij.

Dat was het glanspunt.

Ellen was verrukt over een mooie beeldgroep tusschen fraaie palmversiering. Bewonderend keek zij naar een slanke Psyche.

Mrs. Copper trok haar giechelend bij den arm.

— Dat zou Mrs. Dickson niet mooi vinden, die houdt alleen van zwaargebouwde vrouwen.

Een frons trok over Ellen's gezicht. Zij zag de Psyche nu anders.

Letty drong de uren voort tot het avond was.

— Het vuurwerk is hier werkelijk mooi, zei Mr. Copper.

We zullen bijtijds een plaatsje zoeken.

Zij moesten een houten stellige beklimmen, maar bereikten zoo een uitstekende zitplaats. Tegen een achtergrond van zwaar geboomte en donkerblauwe avondlucht was het effect schilderachtig.

Het slottafreel was een zeeslag.

— Je zult in Holland nooit zooveel vuurpijlen tegelijk hebben zien afsteken, schertste Mrs. Copper tegen Ellen.

— Denk er om, dat uzelf ook maar een Hollander is, plaagde zij terug.

Zij zaten een eindje van de beide anderen af. Een dik, log kind schoof hinderlijk heen en weer en Ellen stond op, om rustiger te kunnen zien.

— Dat is hier een beetje gevaarlijk, waar-schuwde Mr. Copper.

Ik zal mijn arm om je heen slaan, dat steunt.

Met oorverdoovend sissend geknetter schooten de laatste pijlbundels omhoog.

Bij den terugweg leunde Ellen vermoeid in de treinkussens. Mrs. Copper praatte nauwelijks een woord.

In de coupee hing een mufte, benauwde warmte en het geschok van den trein werkte slaapverwekkend.